

Enn om vi kledde fjellet?

Bjørnson skriver så vakkert i «Arne»:

«Enn om vi kledde fjellet?» sa eneren en dag til den utenlandske ek, som den stod nærmere enn alle de andre. Eken så ned for å komme etter hvem det var som talte; dernest så den opp igjen og taug. Elven arbeidet så tungt at den gikk hvit; nordenvinden hadde lagt inn gjennom stupet og skrek i kløftene; det bare fjell hang tungt utover og frøs — «enn om vi kledde fjellet?» sa eneren til furuen på den andre siden. «Skulle det være noen, måtte det vel bli vi», sa furuen; den tok seg i skjegget og så bortover til bjørken: «Hva mener du?» Men bjørken gløttet varsomt opp imot fjellet; så tungt lå det ut over henne at hun syntes ikke å kunne dra pusten engang. «La oss kle det i Guds navn», sa bjørken, og ikke flere enn disse tre var, så tok de på seg å kle fjellet. Eneren gikk først.»

Og Bjørnson sier videre: «Da de kom et stykke på vei, møtte de lynget. Eneren ville liksom gå det forbi. «Nei, ta lynget med», sa furuen. Og lynget i vei. Snart begynte det å rape for enerene; «bit i meg», sa lynget. Eneren så gjorde, og hvor der var bare en liten rift, der stakk lynget en finger inn, og hvor det først hadde fått en finger, fikk eneren hele hånden. De krabbet og krøp, furuen tungt etter, bjørken med. «Det er sælebot i det», sa bjørken —.»

Kan vi overføre denne vakre fortelling til arbeidet innen TT? Jeg tenker da først og fremst på driften av våre mange hytter.

Arbeidsmarkedet er stramt, det merkes over alt, også innen

turistforeningene. Og å få dyktige sesongarbeidere er ytterst vanskelig.

For hver sesong blir det vanskeligere å skaffe kvalifisert hjelp. Vi ser det tydeligere hvert år at skal vi makte å drive etter samme linje som hittil, med vertinner og fast betjening, må vi appellere til foreningens medlemmer om å ta aktivt del i arbeidet på hyttene.

Vertinner og kokker vi har hatt et utmerket samarbeide med i mange år, ønsker å trekke seg tilbake, og det må vi respektere, de har gjort sin innsats. Og foreningen takker dem for deres arbeide. Men vi må søke ny hjelp, og det er ikke lett.

I god tid før siste påske hadde styret ansatt betjening på samtlige hytter, men kort før åpningen meldte flere av vertinnene og betjeningen fra at de ikke kunne reise. En stund så det virkelig ut til at vi ikke maktet å åpne en av våre viktigste hytter fordi vi ikke hadde vertinne til den. Men vi klarte det også denne gang, fordi medlemmer av styret og foreningens kontordame tråtte til «da verst det knep», og overtok administrasjonen av noen av hyttene. Men vi kan ikke basere driften av hyttene på at styret også skal engasjere seg som betjening.

Sommeren 1966 måtte vi stenge Schulzhytta og Trollheimshytta en uke før de andre hyttene grunnet manglende hjelp.

Vi er meget takknemlig overfor den skoleungdom som så beredvillig hjelper oss i sesongene, men det er ikke mere enn rett og riktig at disse også skal ha noe av sin fritid til å feriere i. Således oppstår da, spesielt om sommeren, vansker med å holde full betjening hele sesongen.

Bjørnson forteller videre om hvordan fjellet sendte bekken avsted for å se hva det var som klorte seg oppover det. Og om hvordan bekken vokste og til slutt kastet lynget og eneren, bjørken og furuen framstupes og på rygg opp og ned i de store bakker —.

Men Bjørnson forteller oss også hvordan lynget og eneren og furuen og bjørken på nytt tok fatt og hvordan de kom opp over fjellkanten og der møtte en skog som stod og ventet på dem.

Bjørnson viser oss her hvordan det nytter når en går sammen om en oppgave.

Enn om vi nå gjør som i Bjørnsons fortelling: Går sammen om å kle fjellet (drive hyttene)?

Skulle ikke det kunne være en oppgave for en syforening, eller en venninne-klikk å påta seg driften av en hytte? Hvorfor ikke gjøre et forsøk førstkommende påske?

De senere påsker har vi vært så heldige å få elever fra Kokke- og stuertskolen som kokker på enkelte av våre hytter, men det skal vertinner og piker til også.

Driften av en hytte er basert på «team-work», og hvor lett kunne det gå nettopp i en venninne-flokk hvor alle kjenner alle og vet hva hver og en er god for. Hvor en kan stole på hverandre.

Selvfølgelig måtte det organiseres med skiftarbeide så våre hjelpere kunne ha fri avvekslende formiddag eller ettermiddag, eller annen hver dag. Betaling skal de også få.

Det er mulig jeg med denne artikkel kaster en brannfakkell, men hvorfor ikke ta dette opp til diskusjon. Styret er i alle tilfelle interessert i forslag til å løse nettopp spørsmålet om betjening på hyttene.

KARI DAHL

Minner fra fjellet

Fjellturene våre begynte som eventyr, i sengen til far på søndags morgen. Da måtte han «reise» på fottur med en småjente i hver armkrok. Han fortalte om høyfjell og snø om sommeren, om rein og rødmerkede stier, om Anne Å i Jøldalen og Gjertrud Fiske på Liagarden i Folldalen, om setrene og mye, mye mer, slik at vi syntes vi var med på det hele.

I 1926 ble eventyret virkelighet.

Forberedelsene var grundige. Beksømskoene ble smurt og gått skikkelig inn før reisen startet. Husholdersken fikk beskjed om å sy bukser av engelskskinn, etter mønster av datidens gymnastikkbukser, med bluser til. Og så fikk vi lange, svarte hjemmestrikkede ullstrømper og tykke ragger. Vindjakke, regnslag og sydvest måtte også med. På den tiden var ikke jenter i buksedrakt noe dagligdags syn, så det var ikke fritt for at vi vakte litt oppsikt når vi kom travende. Frk. Jonsson på Sylstugan spurte om det var gutter eller jenter første gang vi var der, men så fikk hun se flettene.

Forhåndstreningen fikk vi i Bymarka og ut på «Heian», hvor vi streifet omkring på kryss og tvers helg etter helg. De siste par ukene før starten kom far inn til oss hver kveld etter at vi hadde lagt oss og smurte bena våre med hjortetalg for å hindre at vi fikk gnagsår.

Det var en selvfølge at på vår første fottur skulle vi gå i Trollheimen. Turen gikk delvis over strøk hvor det ikke alltid var turisthytter å ta inn i. Husly fikk vi på setrer, gårder eller skyssstasjoner.